

har en anden Form, bliver staaende ved 150 Kr., ville vi efter 20 Aar give 200 Kr. Altsaa, den uhyre Forhøjelse, vi kunne komme til, naar alle 38 i denne Klasse have tjent i 20 Aar — det er ikke sandsynligt, at de alle ville tjene i 20 Aar, men jeg vil gaa til det Allenyderste, at det er saa veltjente Folk, at de have tjent i 20 Aar, — er, at de faae et Alderstillaeg, der er 50 Kr. høiere end det, de ville faae efter Lovforslaget og de ærede Medlemmers Forslag. Det giver, saavidt jeg kan regne ud, 1,900 Kr. Det er den aller yderste finansielle Betøstning, som dette Forslag kan vælte over paa Statskassen, og dette er endda kun under Forudsætning af, at alle disse Embedsmænd naae det; Sandsynligheden er for, at ikke Halvdelen naaer det. Hvis det Forslag, som vi af de mest rationelle Grunde og af Hensyn til den harmoniske Sammenhæng imellem de forskjellige Lønningslove have tilladt os at stille, bliver vedtaget, saa vil den sandsynlige Følge deraf — endog naar Statskassen er temmelig uheldig overfor disse Embedsmænd — blive en Udgift af 1,000 Kr. om Aaret! Nu maa man ikke tro, at Lovforslaget ikke indeholder Noget i saa Henseende. Jo, det gjør det dog, og det lyder saaledes: „ligesom der ogsaa efter mindst 10 Aars Tjeneste i Stillingen tillægges de 4 ældste Styrmand eller Assistenten hver et Alderstillaeg af 150 Kr. aarlig og de 4 næstældste hver et af 100 Kr. aarlig“. De faae altsaa ogsaa Tillæg, men dette Tillæg kommer kun 8 tilgode, idet de 4 faae 150 Kr. aarlig efter 10 Aars Tjeneste — efter vort Forslag skulle de derimod tjene i 15 Aar for at faae dette —, medens de øvrige 4 kun faae 100 Kr. aarlig efter 10 Aars Tjeneste. Jeg har nu ikke opgjørt det endelige finansielle Resultat, thi jeg maa erkjende, at foruden den Synd, som vi have begaaet ved at lade Staten røstere 1,000 Kr., naar ca. Halvdelen af dem har tjent i 20 Aar, er der ogsaa en anden Risiko, som Staten løber, idet de nemlig efter Lovforslaget skulle tjene i 10 Aar for at faae henholdsvis 150 og 100 Kr. aarlig, medens de efter vort Forslag kun skulle tjene i 5 Aar for at faae 50 Kr. aarlig og efter 10 Aars Tjeneste faae de ogsaa efter vort Forslag 100 Kr. aarlig. Det kan ikke negtes, at disse 50 Kr. aarlig efter 5 Aars Tjeneste er Noget, som vort Forslag — hvis det bliver vedtaget — vil tildele dem, og som de ikke vilde faae efter Lovforslaget. Jeg tror ikke, at jeg behøver at føre Regnestykket videre, thi jeg tror at kunne sige, at det ærede Medlem, som ellers ikke holder af at overdrive, er gaaet noget vel vidt, naar han sagde, at vi derved i finansiell Henseende vare gaaede et betydeligt Skridt udover Regjeringens Forslag. Vi have i Virkeligheden gjort dette Skridt, fordi vi fandt, at, naar de andre Embeds-

og Bestillingsmænd, nemlig Fyringenieuren og Fyreren af et Fyrstib, skulde have et Alderstillaeg, beregnet efter Tjenestealderen, saa var det billigt, at ogsaa de mindre Bestillingsmænd, som stode under dem, fik et Alderstillaeg, beregnet efter deres Tjenestealder. Dette fandt vi var billigt, og da Folkethinget ifjor paa Lovsvæsenets Lønningslov gif ind paa det samme Princip, medens det dog der vilde have en ganske anden finansiell Betydning, saa have vi ikke troet, at dette vilde være en saa betydelig finansiell Sag, som det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) vilde gjøre det til, idet han vilde sætte os udenfor Forhandlingen, fordi vi havde været i Interesse af denne Embedsklasse at gaa til et Forslag, som under uheldige Vilkaar kunde medføre en forøget Udgift for Statskassen af 1,000 Kr. om Aaret.

Ordføreren (L a u b e r): Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) har ganske Ret i, at den Stilling, som Mindretallet indtager i denne Sag, ligesom ogsaa i en anden Sag, hvorom Betænkning er omdelt, — det ærede Medlem sigtede naturligvis til Lønningsloven for Postsvæsenet — ikke varslar godt med Hensyn til Lønningslovenes Skjæbne. Det ærede Mindretal af Udvalget har idag udtalt sin Beredvillighed til at gjøre Indrømmelser, og det Samme har det ogsaa gjort i den omtalte Betænkning over Lovforslaget om Lønninger ved Postsvæsenet, men vi se ikke nogen som helst Frugt deraf, thi overfor Thinget stiller Mindretallet sig ubevinget haardt paa Regjeringens Standpunkt. Ogsaa den høitærede Minister har idag udtalt sin Villighed til at nøies med Mindre, uden dog nærmere at betegne de Indrømmelser, som han vilde gjøre, men han sluttede desuagtet sit første Foredrag med at sige, at han vilde anbefale at stemme imod alle Flertallets Ændringsforslag. Jeg tror derfor, det tør fremhæves, at der er nogen Forskjel paa den Holdning, som faaede det ærede Mindretal som den høitærede Minister indtog ifjor under Behandlingen af Lovsvæsenets Lønningslov, og den Holdning, som de indtage iaar under nærværende Sags Behandling. Intet vilde jo have været naturliggere, end om man havde sagt: De og de Ting ville vi nøies med; selv om Flertallet — og rimeligvis altsaa ogsaa Thinget — ikke vil gaa saa vidt, som Regjeringen ønsker, saa kunne vi dog nøies med det og det, men noget Saadant høre vi hverken fra Regjeringens Side eller fra Mindretallets Side. Der er et Spørgsmaal, som bestandig og bestandig kommer frem under Behandlingen af Lønningslovene, og det er Hensynet til Dyrtidsillaegget, som har været ydet i de senere Aar. Der gjøres gjældende, at Folkethinget derved har indrømmet,